

1087.

476529.

PAUL
en
VIRGINIA

A

60

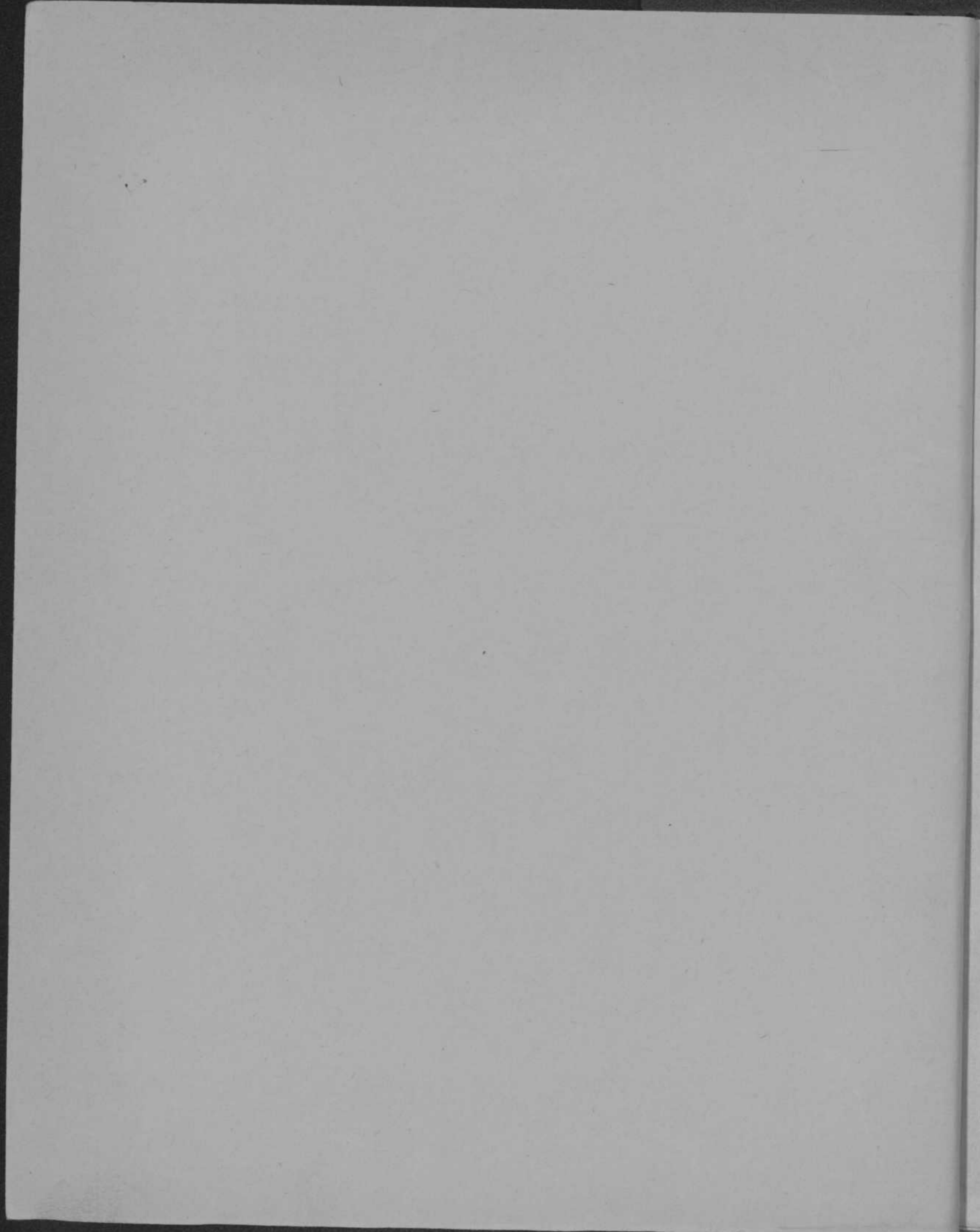
AMSTERDAM BIJ G. THEOD. BOM EN JAN LEENDERTZ, KALVERSTRAAT.

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

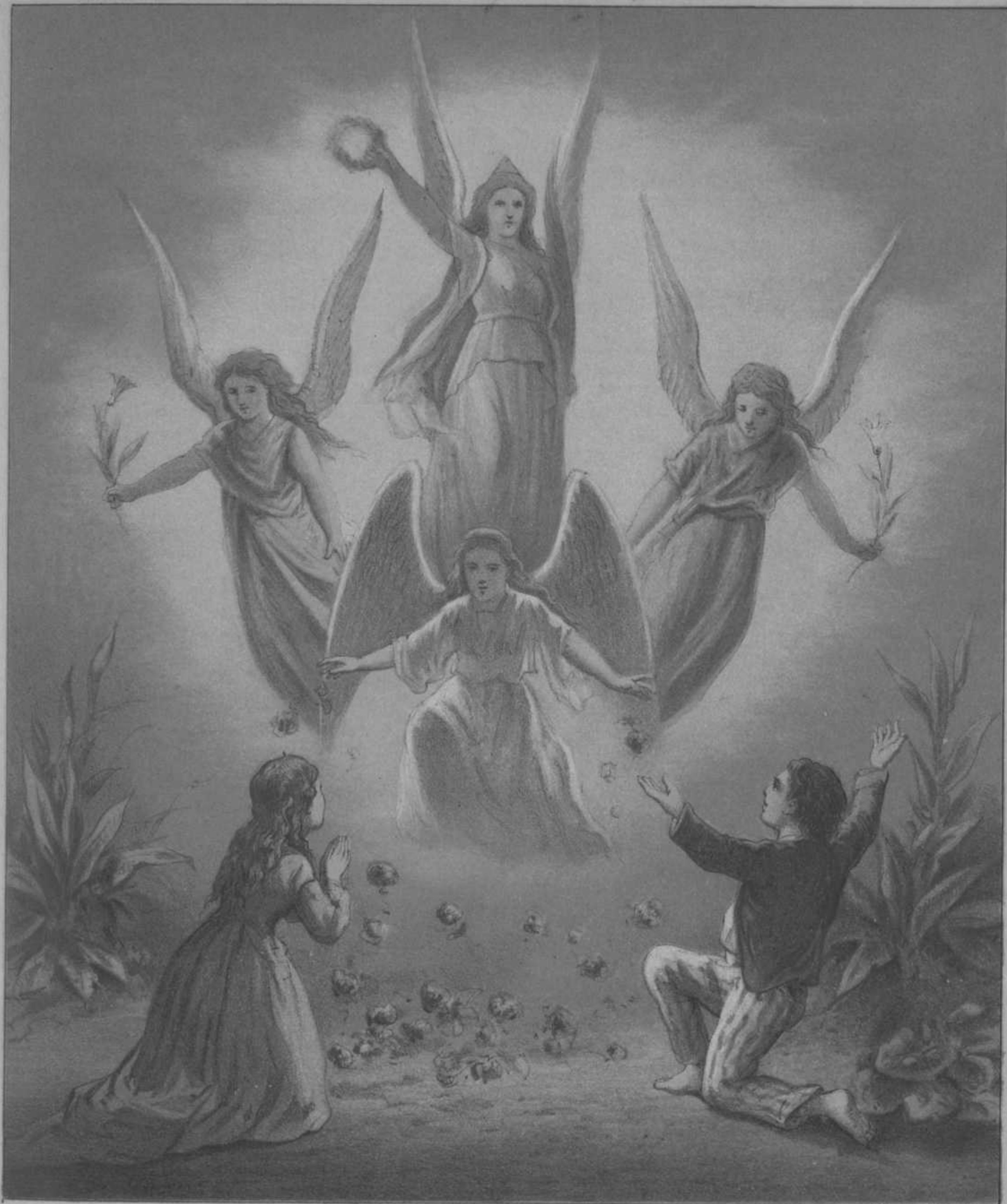

0430 6350

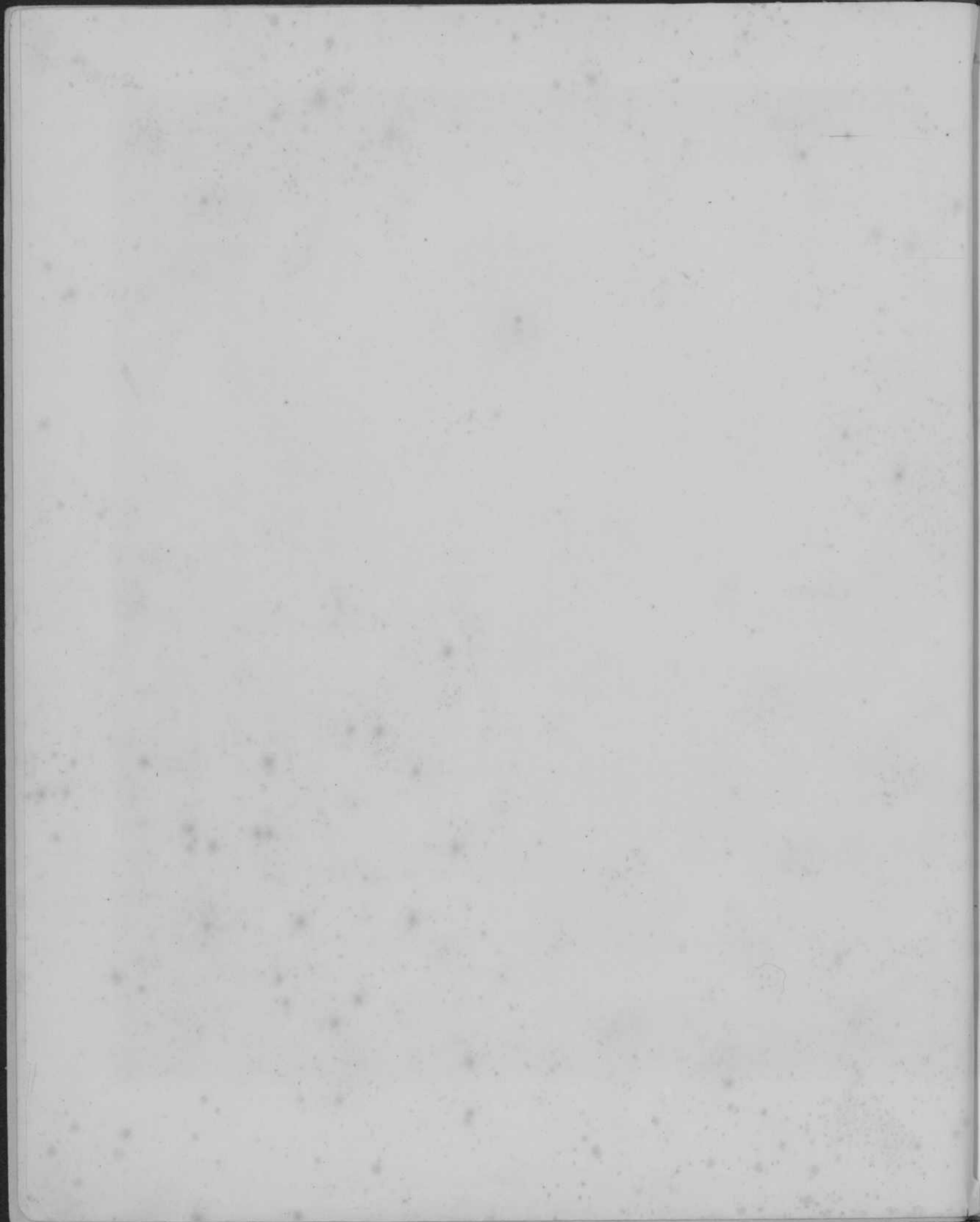
KW 1007060.

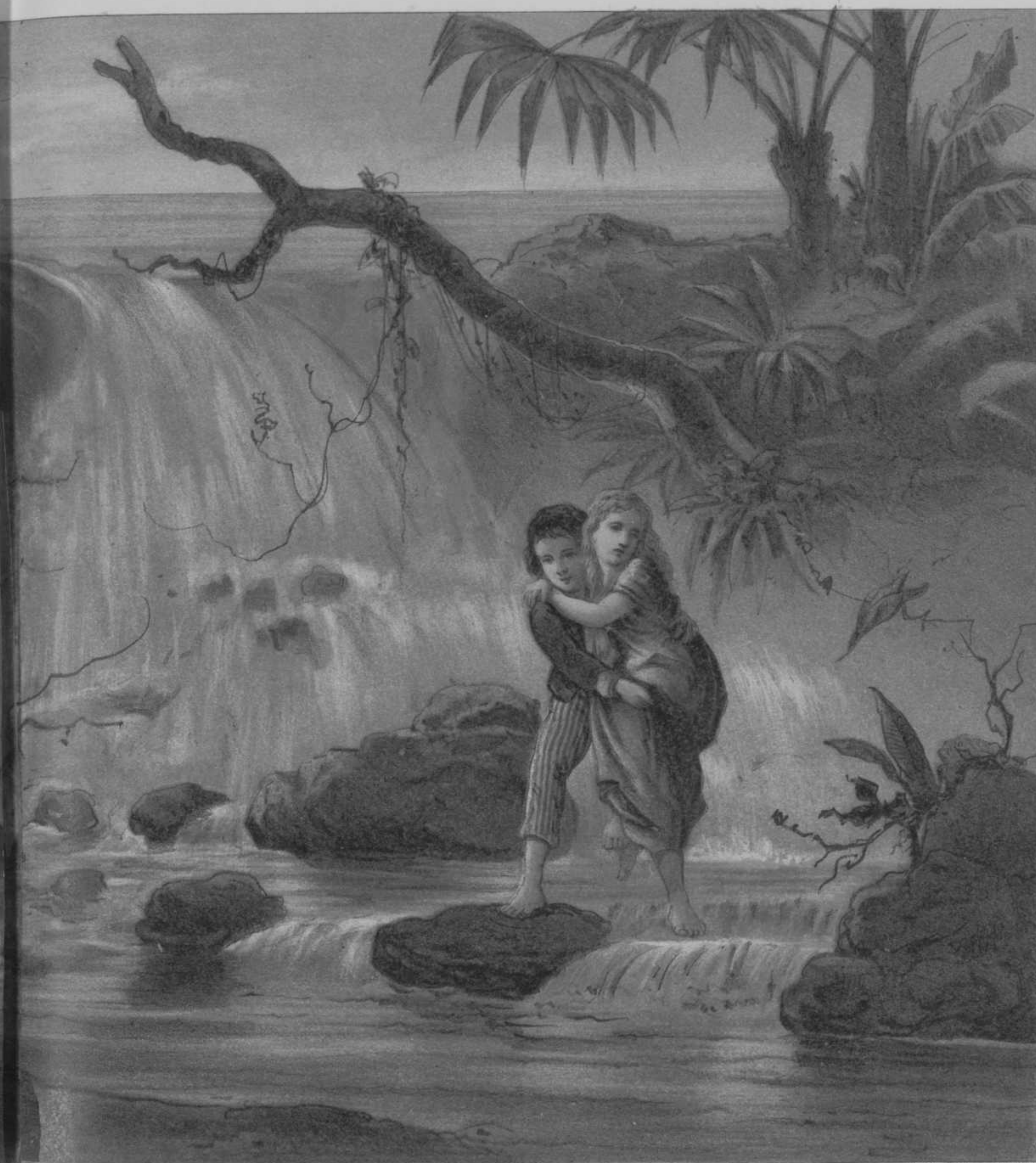
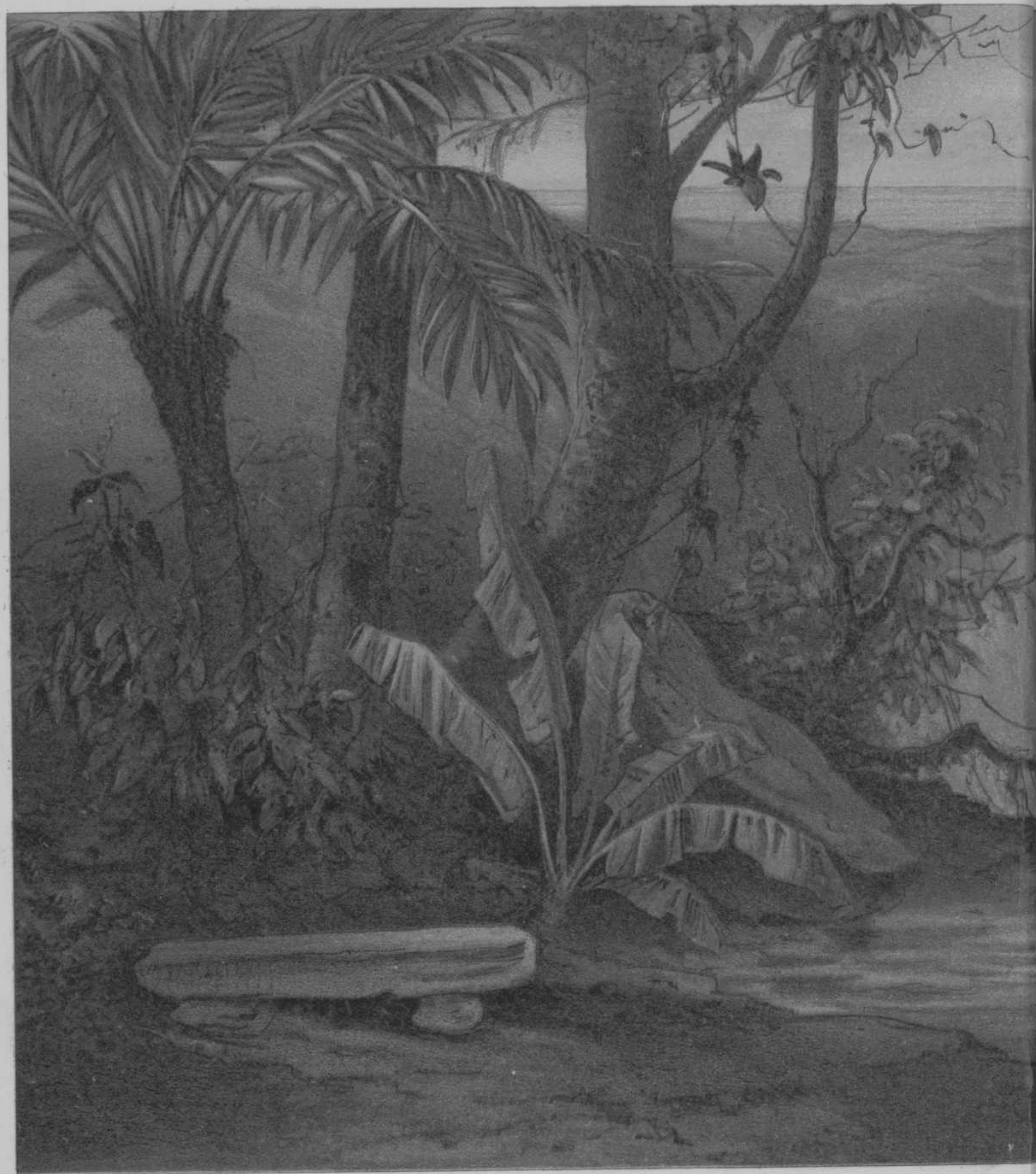
Lith. Emrik & Bingel

LITH. ZMAIK & BINGER.

PAUL EN VIRGINIA.

Er woonden, voor meer dan honderd jaren, op Isle de France, nabij de stad Port-Louis, — zooals gij zeker weet, toenmaals eene Fransche bezitting in Zuid-Afrika — twee weduwen, die door een teedere vriendschap en de overeenkomst van beider treurige lotgevallen, ten nauwste aan elkander waren verbonden. De eene, mevrouw de la Tour genaamd, was van adellijke afkomst, maar door haar huwelijk, dat tegen den zin harer bloedverwanten in Frankrijk gesloten was, met dezen in onmin. De andere heette Margaretha, en was de dochter van landlieden in Bretagne.

Deze vriendinnen hadden twee kinderen, die, bijna gelijktijdig geboren, als broeder en zuster werden opgevoed. Als zuigelingen hadden zij geslapen in één wieg; als kinderen speelden zij te samen, en waren even trouw aan elkaar gehecht als de beide moeders. Het meisje, Virginia, was de dochter van mevrouw de la Tour; de knaap, Paul, was de zoon van Margaretha. Daar de beide moeders in 't geheel niet rijk waren, moesten zij van de opbrengst eener kleine plantage bestaan, die door eenige negers en negerinnen bebouwd werd, en waarvan de vruchten op de markt te Port-Louis werden verkocht. Een oude, getrouwe neger, Domingo, en diens vrouw Maria, hielpen haar in het eenvoudig huishouden, en in het bebouwen der kleine plantage.

Altijd te samen, vond men Paul en Virginia te midden der prachtige natuur van het land hunner geboorte. Zij deelden hun lief en leed, en vonden in de eenvoudigste vermaken hun grootste vreugde. Zij noemden elkander broeder en zuster, . . . wel de teederste namen, die kinderen elkaar kunnen geven, en spoedig reeds hielp Virginia hare moeder en de negerin Maria in de huishouding, en volgde Paul, met de spade op den rug, Domingo, naar het land.

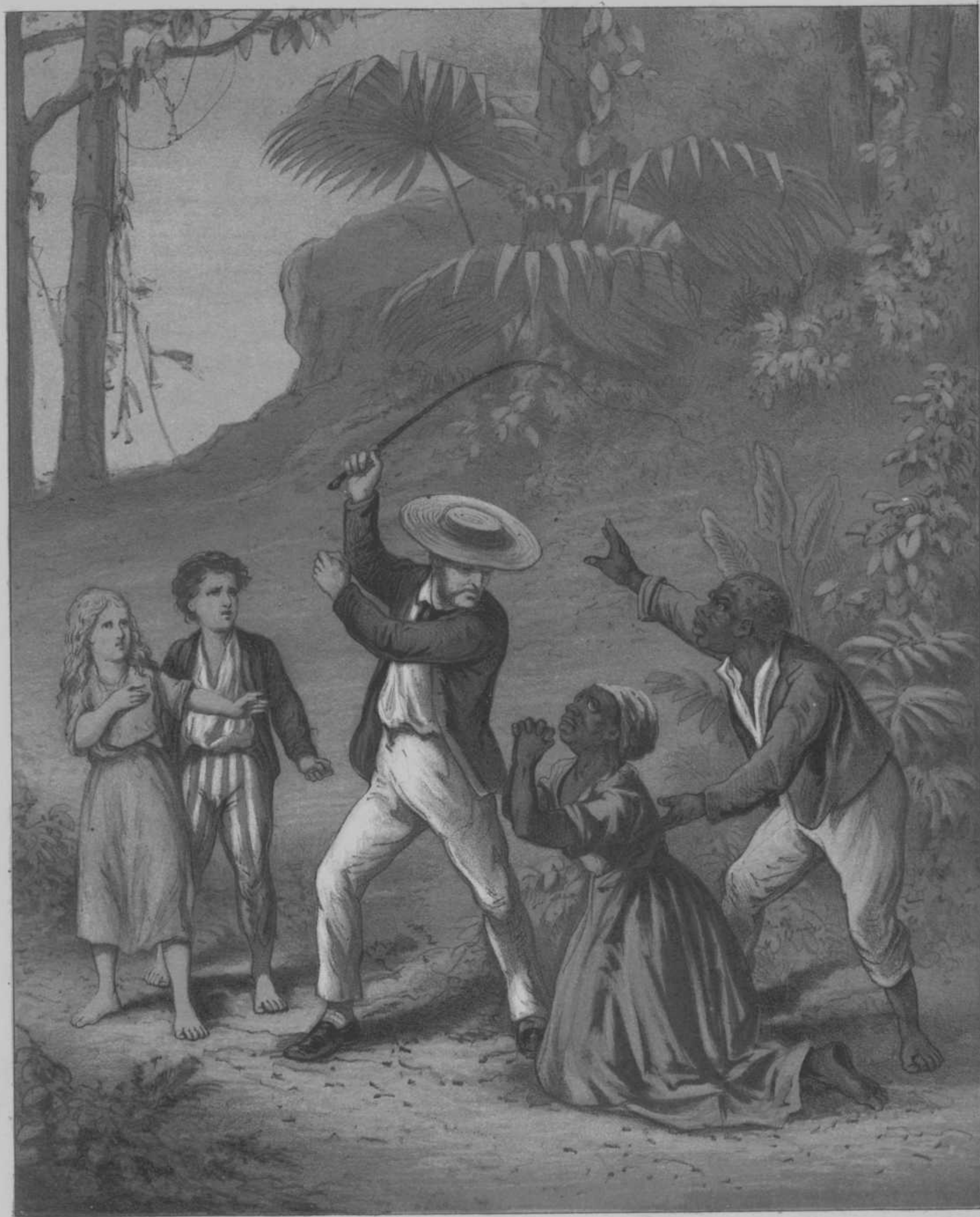
Dan zocht hij op die tochten de fraaiste bloemen voor Virginia, of bracht een nestje met vogels mee, door hem uit de hoogste boomtoppen gezocht, en die zij dan zorgvuldig verpleegde.

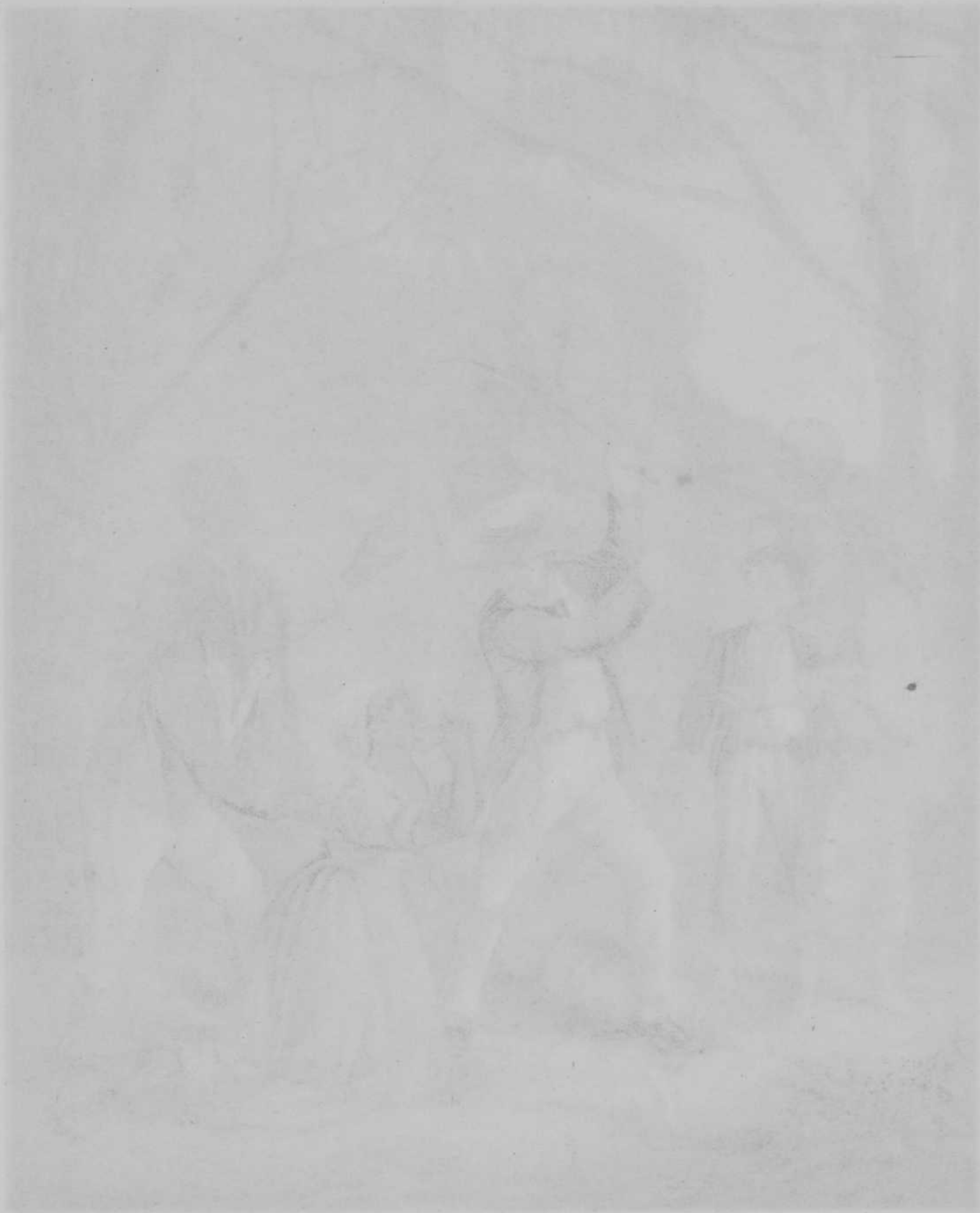
Een hunner lievelingsplekjes was nabij den berg, van wiens top een snelvlietende stroom stortte, over welken Paul Virginia heendroeg, en waarbij een menigte palm- en banaanboomen de toppen verhieven. Flug, als een jeugdig ros, tilde hij dan het lieve meisje op de schouders en stapte met de bloote voeten van steen tot steen, waartusschen het helder water met zacht geruisch een pad zocht, naar het dal. Prachtvolle bloemen en slingerplanten kronkelden langs de bergglooiingen, en bonte vogels wiegden zich op de takken en verwelkomden de vroolijke kinderen met hun gezang. Meesttijds vergezelde hen Fidel, de trouwe hond van Domingo, die hen blaffend vooruitsprong, of door het water zwom. In twee boomen van het banaanbosch waren hunne namen gesneden; zij waren kort na beider geboorte door Domingo geplant, en daar ieder jaar zich door een ring in de schors afteekende, waren deze boomen als 't ware de kalender van hun even jeugdig als eenvoudig leven. Die boomen werden ook de getuigen eener edele daad van de beide kinderen, en bijna die van een noodlottig voorval.

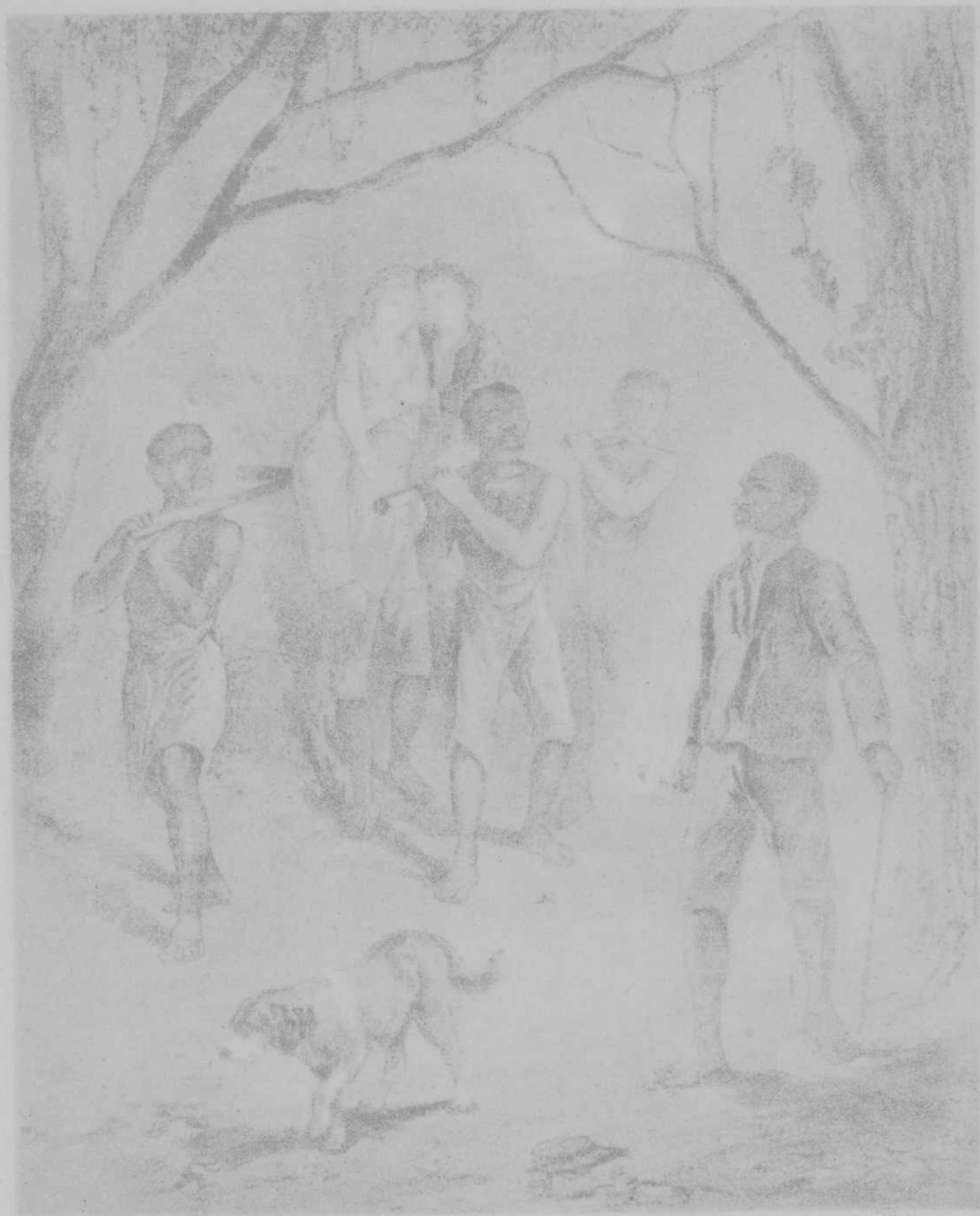
Op zekeren dag waren Paul en Virginia weer naar het banaanbosch gegaan en zaten onder hun geliefde boomen, waarin juist een vogelpaar zijn nestje had gebouwd. Paul toonde de kleine bontgetooide bewoners van het nest aan Virginia, die hem echter verzocht, het spoedig weer in den boom te brengen, daar het verstoren der vreugde van het ouderpaar haar, als een onheilspellende daad voorkwam. Virginia plukte bloemen en vlocht ze tot een krans, en beiden stilden hun dorst aan den bergstroom, waaruit zij het water schepten met de halve schaal eener kokosnoot. Zoo daalde de avond, en werden zij eensklaps gestoord in hunne spelen door het klinken van schellen en het klappen van zweepen.

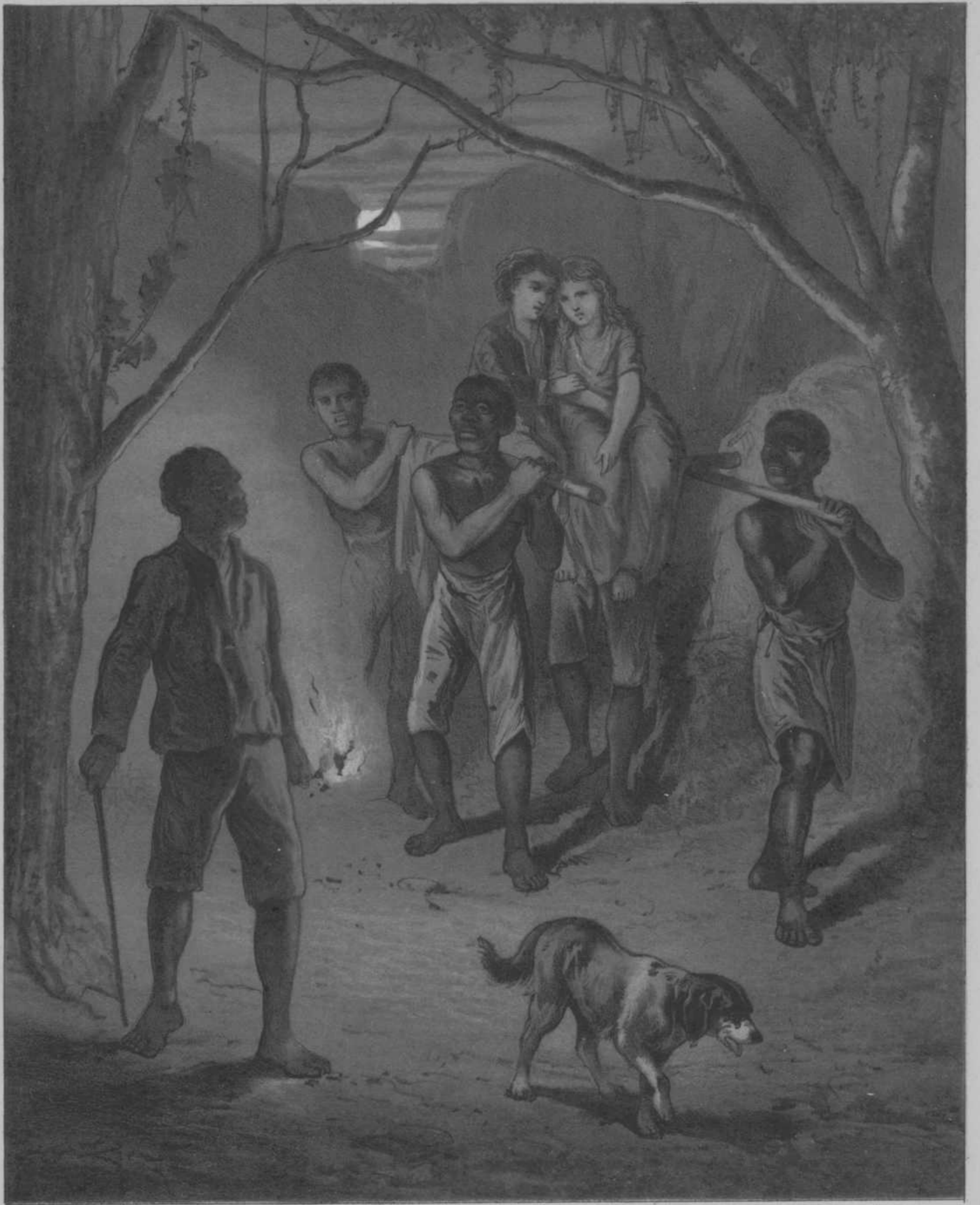
Weldra verscheen een kleine karavaan: muilezels, slaven en slavinnen, die van den veldarbeid terugkeerden, en bijna bezweken onder den last van suikerriet, koffie en mais. De vermoeide arbeiders werden meedoogenloos voortgedreven door eenige mannen, die met de zweep krachtig op de naakte schouders der slaven sloegen, en daarin geholpen werden door een man, als planter gekleed, en die blijkbaar de meester was. Deze was de markies de Vaudois, sinds eenige jaren hier bezitter eener plantage, en berucht wegens zijn hardvochtigheid.

De Vaudois, een bamboes-zonnescherm met de linkerhand boven het hoofd

houdende, zwaaide met de rechter de zweep. Hij sloeg een oude slavin, die onder den zwaren last bezweek, en wier voeten ten bloede waren geloopt op het bergpad. Zij zonk, niet ver van Paul en Virginia, neer en riep klagend: „Massa, ik bezwijk!” Opnieuw klapte de zweep boven haar hoofd; maar Paul sprong tusschenbeide, en rukte den markies het strafstuig uit de hand. Verbaasd staarde deze naar den knaap, die hem onverschrokken aanzag, hem de zweep voor de voeten wierp, en zeide: „Mijnheer, gij zijt een menschenbeul!” — „Een slavin is geen mensch!” riep de markies, en hief de zweep nu tegen Paul op. Daarop viel Virginia hem te voet en smeekte genade voor de arme vrouw; ook haalde zij haar geldbeursje te voorschijn en bood dit aan, om de slavin te koopen.

De markies zag glimlachend naar het kind, en zijn toorn bedaarde. Hij vond Virginia zóó lief, dat hij zeide: „Behoud je geld en de slavin er bij!” Toen wierp hij nog een blik op Paul en vertrok met de anderen. De oude slavin weende tranen van dankbaarheid. Zij toonde hare schouders, die diepe striemen droegen van de zweepslagen, en de bevende handen tot hare jeugdige beschermers opheffende, smeekte zij: bij hen te mogen blijven, om hen te dienen tot haar dood.

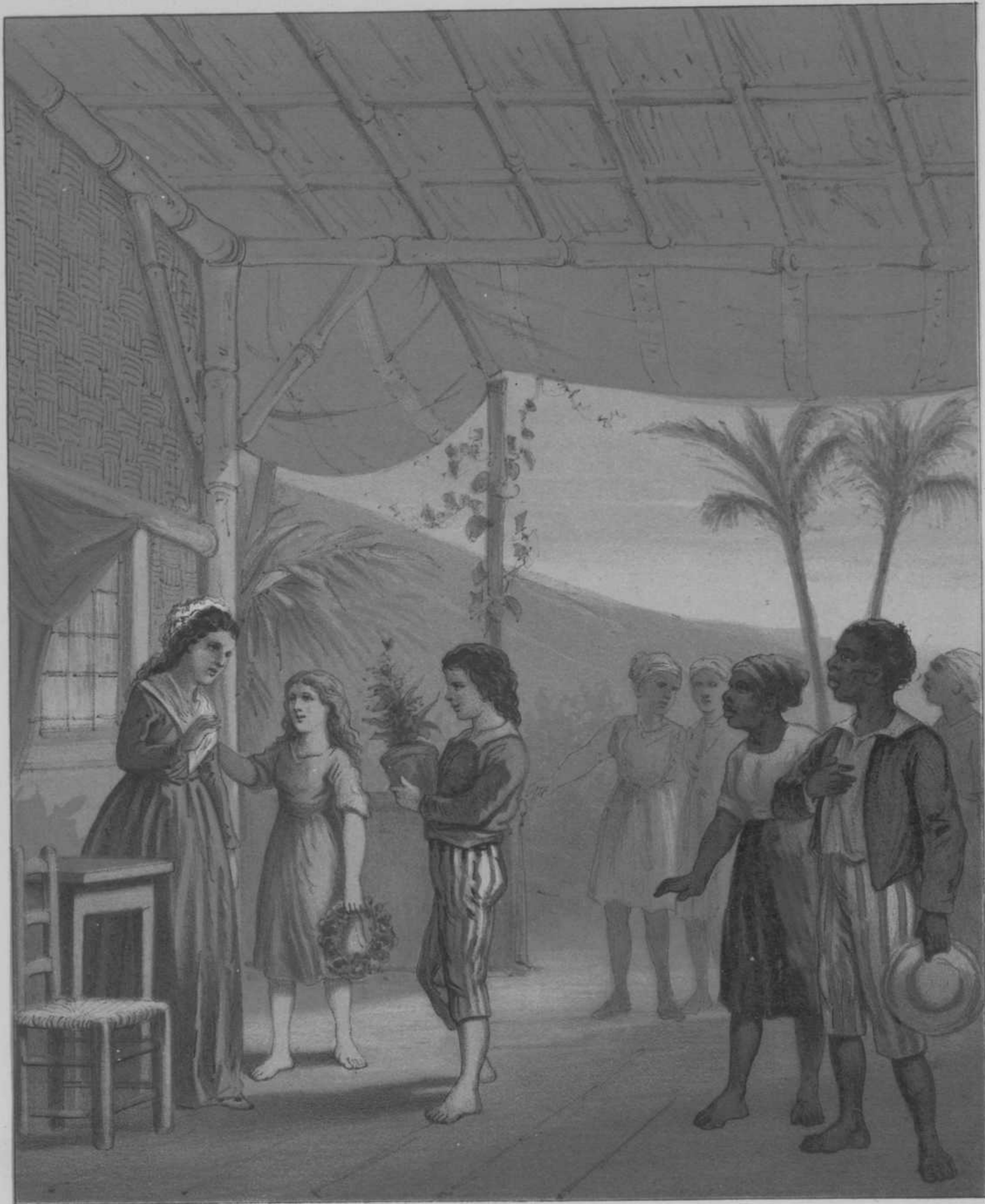
Intusschen was de avond geheel gevallen, en stak er een zwaar onweer op. De storm maakte van den bergstroom een zwellende rivier, en de steenbrokken, waarover Paul Virginia anders heendroeg, waren onder het water verdwenen. Het werd stikdonker en aan terugkeeren viel niet te denken. In hevigen angst beschutten de kinderen zich met de breede banaanbladeren tegen den stortregen. De storm en het weerlicht, dat nu en dan het landschap in fellen gloed zette, deed de kinderen beven van angst; want zij zouden hier den nacht moeten doorbrengen, terwijl hunne moeders en huisgenooten eveneens in ongerustheid verkeerden.

Overal had men reeds naar Paul en Virginia laten zoeken, daar men niet dacht, dat zij zoo laat in het banaanbosch zouden vertoeven. Eindelijk werd de duisternis verbroken door fakkellicht. Domingo en eenige bedienden, met een draagbaar, verschenen van de andere zijde des bergs, en brachten weldra de oude slavin en de kinderen in de armen hunner ontstelde moeders, die ook de oude slavin liefderijk opnamen.

Weinige dagen later was Virginia's moeder jarig, en werd er feest gevierd in haar eenvoudig verblijf. De bureu uit den omtrek kwamen mevrouw

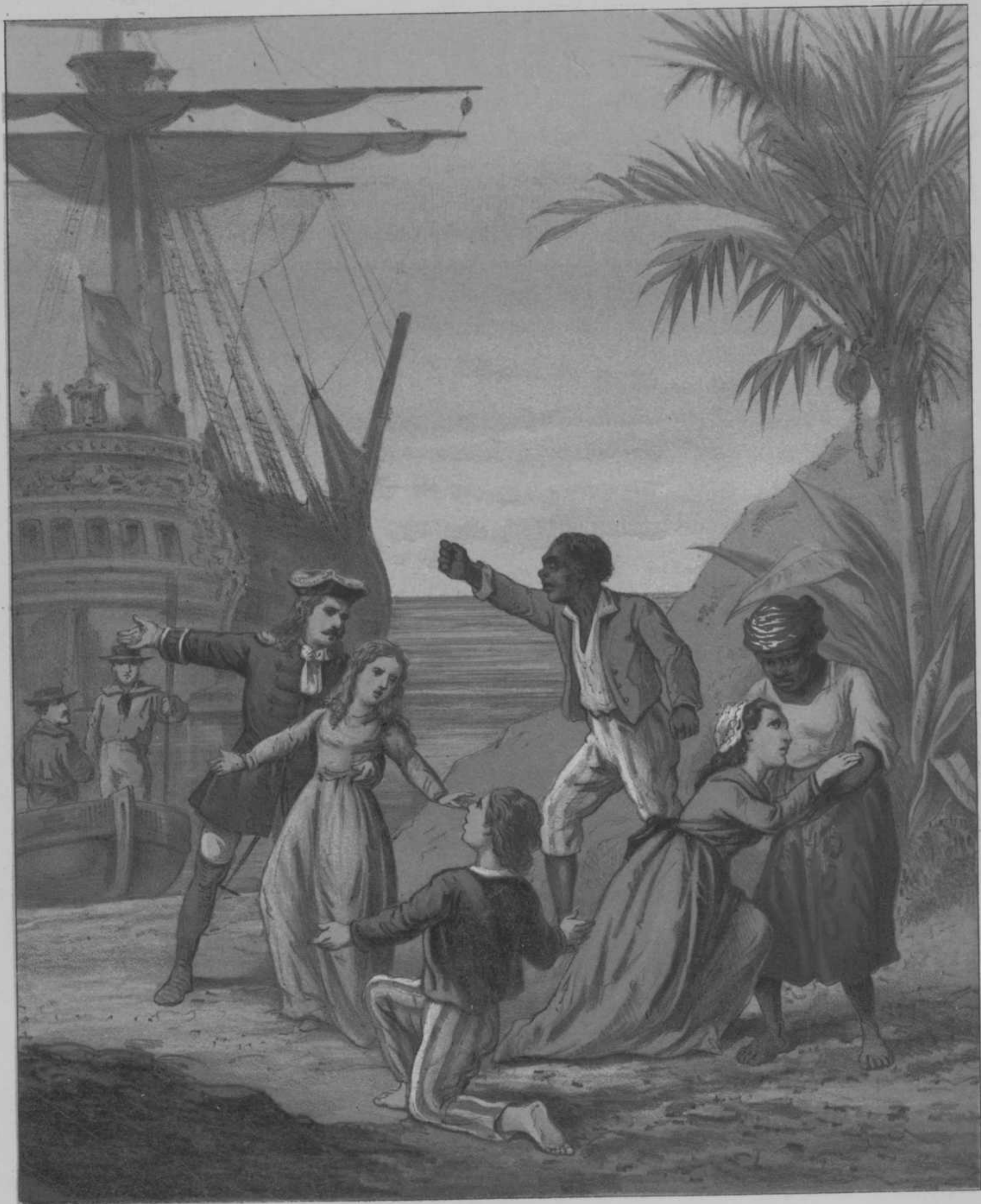
de la Tour gelukwenschen. Er was een landelijke maaltijd in de bamboes-woning, en men zong liederen en danste in de grasperken, tot de avond aan het landelijke feest een einde maakte. De kinderen en bedienden brachten kleine geschenken, en Paul gaf aan Virginia een medaillon met het portret van den apostel Paulus er in. De moeders spraken over de toekomst hunner kinderen, die reeds zoo zeer aan elkaar waren gehecht, toen de markies de Vaudois in de woning verscheen. De oude slavin kroop van vrees weg. Zij dacht, dat haar wreede meester haar kwam terughalen. Dit was echter zoo niet. Mevrouw de la Tour had te Parijs een rijke tante, de barones de Reynal. Meermalen had zij brieven aan deze voorname dame geschreven, maar er nimmer eenig antwoord op ontvangen. Nu kwam echter de markies uit naam dezer voorname dame een brief brengen, en een zakje geld, als verjaarsgeschenk. Zij wilde eindelijk haar nicht wel weer de hand van vriendschap bieden, maar dan moest deze ook Virginia afstaan, die niet langer in dat verre land, onder onbeschaafde negers, mocht leven. Bij haar zou zij prachtige kleeren dragen, een betere opvoeding genieten, in weelde leven en, bij den dood der oude tante, hare erfgename zijn. Droef was de indruk, dien dit bericht in de vreedzame woning teweegbracht. De vroolijke dansen werden gestaakt, en het gelaat van mevrouw de la Tour, dat zooeven nog straalde van vreugde, verbleekte, en een zware zorg scheen opeens haar hart te drukken. Zij dankte den markies voor het bericht en zeide, dat zij het geld voor Virginia goed zou besteden, die er dan ook weldra eenige fraaie kleederen voor kreeg, hetgeen Paul echter meer met leedwezen dan met genoegen zag; want het was hem nu reeds, alsof Virginia waarheid sprak, toen zij zeide, dat het verstoren van het vogelnestje onheil brengen zou. De kinderen verwijderden zich hierop zoover mogelijk van de Vaudois.

Wel was Virginia's moeder aan de eene zijde verblijd, dat er voor hare dochter eene betere toekomst zou aanbreken dan in dit landelijk leven; maar met diep leedwezen zag zij tegen de scheiding op, die niet minder smartelijk voor Paul en diens moeder zou zijn. Mevrouw de la Tour kon niet dadelijk toestemmen, en zeide den markies, dat zij haar besluit aan de barones zou meedeelen. Hij vertrok; doch de vreugde was verstoord. Toen Paul den inhoud van den brief vernam, barstte hij in tranen los, en zeide: van zijn geliefde pleegzuster niet te kunnen scheiden; hij wilde met haar vertrekken, en het schip, dat haar zou heenvoeren, desnoods nazwemmen. Deze betuigingen van smart stortte hij voor

Virginia en zijn moeder uit, en bracht daarop den nacht slapeloos door, vreezende voor hetgeen gebeuren zou.

Zijn vrees was niet ongegrond; want toen mevrouw de la Tour niet besluiten kon, van haar geliefd kind te scheiden, kwam de gouverneur van Isle de France bij Virginia's moeder, en hield haar onder het oog, hoe verkeerd zij handelde, met hare dochter van zooveel geluk en rijkdom aftehouden. Het was haar moederplicht den wil der barones te volgen, en de hand der verzoening aan te nemen, die de voorname dame haar thans bood. Er lag juist een schip gereed, dat naar Frankrijk vertrekken moest, en waarmede ook de markies de Vaudois, die, na het gebeurde met de negerin, veel belang in Virginia stelde, naar Frankrijk terugkeerde, en die hare dochter dus tot geleider verstreken kon.

Deze redenen, en de moederliefde, die het geluk van haar kind in dit voorval zag, deden mevrouw de la Tour eindelijk besluiten, den wil van den gouverneur, die bijna als een bevel klonk, te gehoorzamen. In stilte werd alles tot het vertrek in gereedheid gebracht; echter niet, zonder dat Paul het bemerkte. Deze sloot zijn pleegzuster in de armen, en gaf zijn hart opnieuw in smartkreten lucht, omdat de moeder den broeder van de zuster scheidde. Zijn smart deed ook mevrouw de la Tour wankelen in haar besluit; maar de gouverneur was onverbiddelijk, en begon te dreigen, dat hij Virginia met geweld naar het schip zou doen voeren. Het vertrek werd dientengevolge over eenige dagen, met het aanbreken van den dag, bepaald.

Paul hoopte nog altijd, dat Virginia het eiland harer geboorte niet zou verlaten. Bij het aanbreken van dien droeven morgen echter ging hij naar de haven, met Domingo, Maria en de oude negerin, en aan de diepste droefheid ter prooi, zag hij Virginia vertrekken met het schip, dat hem de vreugde zijner jeugd, zijn geliefde Virginia, van het hart scheurde. Hij beklom een der rotsen en deed ze weergalmen van zijn luide klacht. Ook de beide moeders weenden nog dagen daarna, en Virginia staarde, door hare tranen heen, naar de wegzinkende kusten van het land, waar zij zooveel liefde, zooveel vriendschap moest achterlaten.

Menigmaal vond men Paul als wezenloos zitten onder de banaanboomen, of op de plekken, die hem zooveel dierbare oogenblikken herinnerden, alleen vergezeld van zijn getrouwen hond Fidel, de getuige van hun beider kinderlijk geluk, en die zoo menigmaal bij hun wiegje de wacht had gehouden.

De reis naar Frankrijk ging voorspoedig. De markies de Vaudois, hoe gestreng anders ook, was voor Virginia de oplettendheid zelve. Hij beschreef hare tante als een oude en schatrijke dame, daarbij uiterst nauwgezet en onwrikbaar in hare besluiten. De markies was zeer met haar bevriend en roemde het geluk, dat, door de gunstige wending van het lot, voor Virginia was weggelegd. Zij zweeg en weende bij deze voorspiegelingen; want haar kon de rijkdom geen geluk schenken, en de rijkste zalen van het huis, waar men haar wachtte, wilde zij toch niet ruilen voor de heerlijke dalen van Port-Louis, haar geboorteland... Maar hare moeder wilde het, en zij moest gehoorzamen.

Weldra had Virginia Parijs bereikt en werd daar door de barones de Reynal — dus door hare oud-tante — ontvangen. Zoo goed en liefderijk als hare moeder en Margaretha voor haar waren, zoo koel en scherp was voor haar de adellijke, hoogbejaarde tante. Zij kreeg dadelijk andere kleëren, meer voegende aan den hoogen stand, waarin zij zou verkeeren. Verboden werd het haar aan hare moeder, of aan iemand op Martinique, te schrijven;... doch ook niet aan hen te denken, dit was een gebod, dat Virginia niet kon naleven. Bij al het fraaie, dat haar omgaf, weende zij bittere tranen, en riep om haar moeder, om Margaretha en Paul, haar vriend.

Toen zij eenige dagen in het hôtel harer oud-tante was, liet deze haar roepen, en op de vraag: wat zij al zoo geleerd had, gaf zij ten antwoord: dat zij slechts een weinig kon lezen en schrijven, maar dat zij voor het huishouden wel zou kunnen zorgen, en gaarne hare tante in alles wilde gehoorzamen. De barones merkte op, dat zij dus slechts de opvoeding eener dienstbode genoten had. Dadelijk werd zij naar een abdy gezonden, waar zij in vele kundigheden en wetenschappen werd onderwezen. Zij kreeg daar nog fraaier kleëren en eene kamenier. Den naam „de la Tour” moest zij alleggen, en den geslachtsnaam harer moeder aannemen... Zóó verliepen anderhalf jaar. Vele brieven had Virginia reeds aan hare moeder geschreven; maar niet één was aan deze in handen gekomen. Daarvoor had de barones ten strengste gezorgd.

Eindelijk gelukte het Virginia, door tusschenkomst van een harer vriendinnen op de school, kennis te geven van haar lot te Parijs. Zij meldde alles, schetste haar rijkdom, maar tevens, dat zij over geen stuiver kon beschikken, zoodat zij zich armer gevoelde dan weleer.

Daar zij toch iets zenden wilde, had zij in stilte kousen gebreid voor hare moeder en die van Paul. Zij voegde die bij den brief. Ook een muts voor Domingo

en een rooden doek voor Maria. Vele zaden en pitten van bloemen en vruchten, die zij in den tuin van de abdy of op het veld verzamelde, zond zij aan Paul, in de hoop, dat hij deze zou planten. In hare verbeelding zag zij ze reeds tusschen de geliefde banaanboomen groeien. Maar de zaden kwamen niet op. Het was, alsof zij treurden, evenals Paul, die ze aan den vreemden grond, onder het storten van tranen, had toevertrouwd. Virginia eindigde haren brief met de woorden: „Ik leef hier eenzaam, zonder dat ik iemand heb, tot wien ik kan spreken over de liefde, die ik u allen tot aan het graf zal toedragen!” Voor Paul was het een zoete troost, toen hij bemerkte, dat op het zakje, 't welk de zaden bevatte, een **P** en **V**, kunstig door Virginia geborduurd, waren dooreengeslingerd.

Met vreugde en smart werden deze berichten en kleine geschenken ontvangen, en het antwoord van allen was niet minder teeder en hartelijk, dan de regelen, die men van Virginia ontving. Paul bleef echter treurig, en alleen de hoop haar nog eenmaal weer te zien, deed hem leven en troost zoeken in den arbeid. Maar ook die hoop ontzong hem weldra.

Nu en dan kwamen er schepen uit Frankrijk aan de kust. Paul was dan altijd een der eersten, die er heen snelde, om te vernemen, of er ook berichten voor mevrouw de la Tour aan boord waren. Een der kapiteins bracht, nadat Virginia ruim vier jaren in Frankrijk was geweest, een brief van de barones de Reynal, niet voor Virginia's moeder, maar voor den gouverneur. Deze tijding ontnam aan Paul ook de laatste hoop van Virginia ooit weer te zullen zien. De barones had haar als erfdochter aangenomen en besloten, haar in het huwelijk te doen treden. Virginia zou, ofschoon zeer tegen haar zin, de echtgenote worden van den hardvochtigen markies de Vaudois.

Dit was te veel voor het teeder moederhart van mevrouw de la Tour,... te veel ook voor dat van Paul. Nu begon hij in het vertrouwen op zijn dierbare Virginia te wankelen. Zij had hen dus allen vergeten, en de rijkdom had haar verblind! Nimmer zou zij wederkeeren te midden van dit eenmaal zoo vreedzame gezin. Domingo had alle kracht noodig, om zijn jeugdigen meester optebeuren. Telkens vond men Paul onder de banaanboomen, die hij met weenende oogen aanzag, en die keurige bloemen en saprijke vruchten droegen. Hoe groot en schoon waren zij geworden! Virginia zou ze nimmer meer zien! Reeds hief hij de bijl op, om de boomen te vellen, die eenmaal zijn levensheil, maar thans zijn levenssmart geworden waren. Het was zijn plan

het eiland te verlaten met al zijn herinneringen, en, ver van daar, zijn geluk te zoeken in den handel of de zeevaart.

Terwijl hij dit besluit aan Domingo meedeelde, verscheen mevrouw de la Tour op de plek, waar ook zij met de kinderen zoovele aangename uren had doorgebracht. Met diepe smart reikte zij den jongeling de hand en zeide :

„Troost je, Paul! Ook ik heb vernomen, dat men het plan heeft Virginia uittehuwelijken; maar ik ben overtuigd, dat het geheel tegen haar wil is, en zij haar levensgeluk voor altijd zou verwoesten. Al heeft de barones ook veel voor haar gedaan, zij heeft toch het recht niet, om over haar lot te beslissen. Zonder haar wil, en vooral zonder de toestemming harer moeder, zal dat huwelijk geen plaats vinden”... Paul schudde het hoofd en merkte op, dat de meerdere macht, die de voorname lieden daarginds over het meisje, dat van allen gescheiden was, uitoefenden, en de groote afstand, die hen van elkander hield, reeds redenen genoeg waren, om van den tegenstand, dien mevrouw de la Tour wilde aanwenden, niets te hopen. „Ach, Mevrouw!” zeide Paul op treurigen toon, „wat zullen uw brieven uitrichten, die men daar niet eens leest? Hoe gelukkig het ook ons allen maken zou, het is onmogelijk! Hoe zult gij het huwelijk met den markies beletten?”

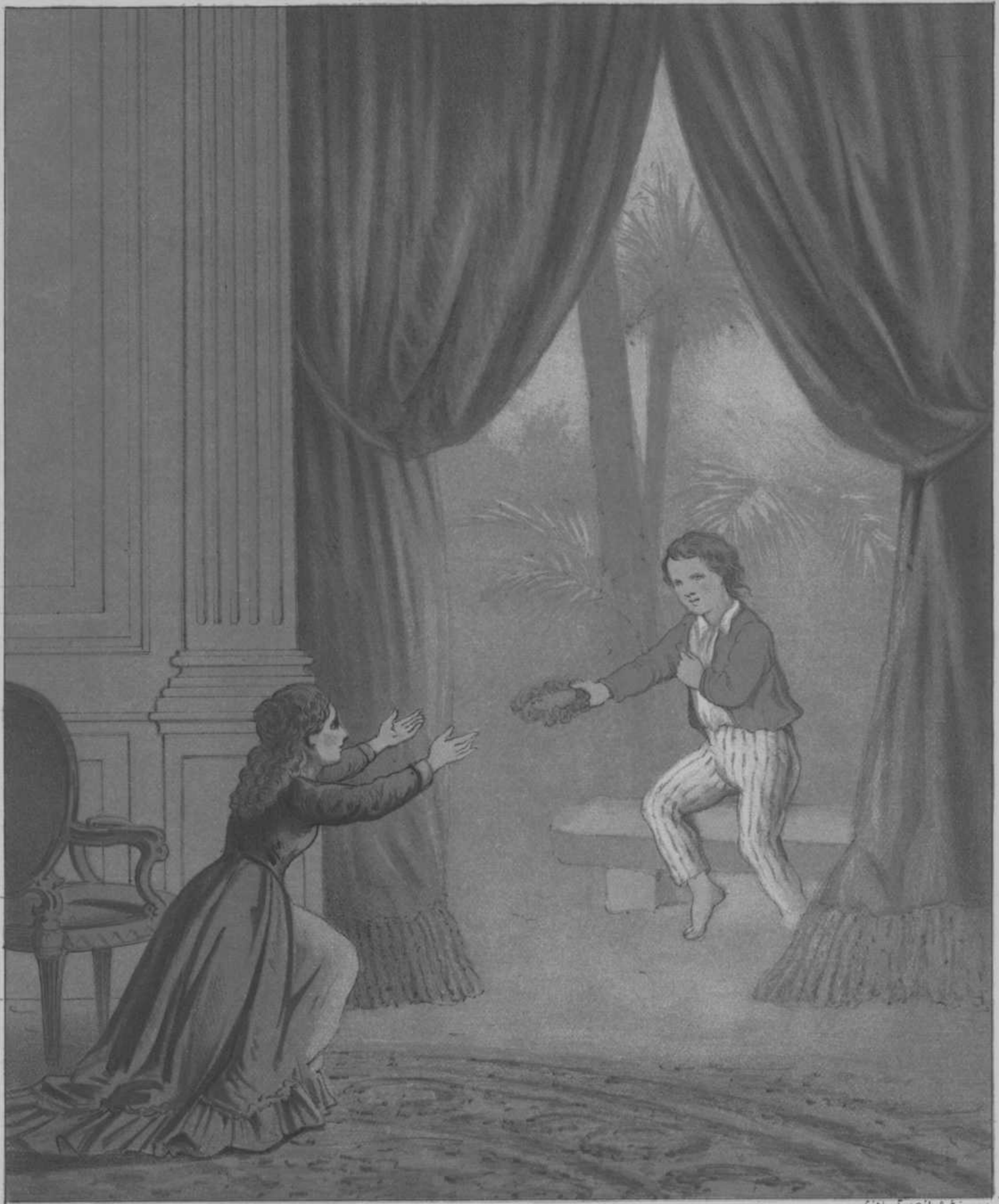
„Door zelve te gaan!” hernam mevrouw de la Tour, op vasten toon. „Hebt gij nu geen hoop?”... Een glans van vreugde straalde uit Paul's oog... Ja, dat zou het eenige middel zijn, om Virginia naar Isle de France terug te voeren! Hare moeder, en wie anders, bezat er de macht toe. Sterk was het vertrouwen van de bedroefde weduwe... Maar zou zij slagen tegen al die groote lieden, daar?

Zij bleef bij het opgevatte plan. Weinige dagen later nam zij afscheid van Margaretha, van Paul en de overige huisgenooten, en op diezelfde rots, vanwaar men Virginia het laatst vaarwel had toegeroepen, staarde men het schip na, dat haar henvoerde. Paul noemde deze plek sedert dien dag „de rots des afscheids”.

Het schip, waarmede mevrouw de la Tour naar Frankrijk vertrok, heette Saint Géran, en de kapitein was Aubin genaamd,... een man, die in het lot der weduwe en hare dochter het hoogste belang stelde. Na een voorspoedige reis, kwam het schip weldra behouden aan de Fransche kust.

Treden wij thans een der rijk versierde zalen binnen van het hôtel de Reynal, te Parijs, dan vinden wij Virginia — vroeger zoo eenvoudig en liefstallig als

Lith. Zwick & Singer.

meisje, te midden van het natuurleven — terug als een jeugdige dame der groote wereld, in de keurige kleeding van dien tijd, met gekapt en gepoederd haar, in satijnen japon, met fraaie hakschoentjes en met bloemen en linten rijk getooid. Zooeven heeft de kamenier de laatste hand gelegd aan haar kostbaar toilet, en heden zal, op bevel der rijke erftante, de plechtige verloving plaats vinden tusschen den markies de Vaudois en Virginia de la Tour. Virginia zit voor hare schrijftafel en eindigt, weenende, voor de vierde maal, een brief aan hare moeder, waarin zij haar dit voorval mededeelt. De schoolvriendin woonde thans ver van daar, en hare bloedverwanten niet meer op Isle de France. Hare brieven waren dus stemmen in de woestijn. Niemand vernam er ooit iets van. En zoo vaak als zij — in de hoop, dat die brieven zouden terecht komen — aan hare moeder schreef, verplaatste zij zich met den geest weer in het haar zoo dierbare Isle de France. Dan zag zij die geliefde plekjes weer, waar zij de blijde lente harer jeugd doorleefde; dan zag zij opnieuw die prachtige natuur en Paul, die haar verlangend de handen tegenstreekte, en haar scheen toe te roepen: „Keer weder, Virginia! Keer terug! Hier wacht u ware liefde! Hier wonen zij, die u alleen en oprecht beminnen!”

De markies de Vaudois, die door mislukte ondernemingen zijn vermogen verloren had, trachtte dit door het huwelijk met Virginia te herstellen. Hij had zich de gunst der oude barones weten te verwerven, daar de bruidschat, dien zij haar nichtje wilde meegeven, zeer aanzienlijk zou zijn. De Vaudois deed al het mogelijke om zich bij Virginia bemind te maken; maar zoowel hare genegenheid voor Paul, als de herinnering aan het gebeurde met de oude slavin, en haar verlangen naar het land harer geboorte, deden haar besluiten, nimmer in een huwelijk met dezen gelukzoeker te bewilligen.

Zij wist echter niet, dat hare redding zoo nabij was. Mevrouw de la Tour had besloten, door eene verrassing, opeens een einde te maken aan den toestand, waarin hare dochter verkeerde, en zich niet als de moeder van Virginia aan te melden bij de oude barones, die haar volstrekt niet meer kende. Deze besloot nu, aan Virginia, bij haar huwelijk, andere dienstboden te geven, en bovendien een gouvernante of bestierster van het huishouden der aanstaande markiezin. Mevrouw de la Tour had zich voor die betrekking aangemeld, onder een anderen naam, en de barones vond haar daarvoor zeer geschikt. Hoe vurig verlangde zij naar het oogenblik, dat zij, na de zoo droeve scheiding, hare dochter in de armen zou kunnen drukken, en weer met zich voeren naar het eiland.

Zij had met zekerheid vernomen, dat heden de verloving zou plaats vinden, en tot elken prijs wilde zij hare moederlijke rechten doen gelden. Hoe dikwijls had zij hare oogen reeds gevestigd op de vensters van het hôtel. Een enkele maal meende zij Virginia te bespeuren achter de zijden venstergordijnen... Maar hoe kon zij weten, dat hare moeder zich zoo nabij hare prachtige gevangenis bevond?

Weldra verscheen de markies in de zaal, waar de plechtigheid zou plaats hebben. Hij bracht een bloemruiker en een kostbaar parelsnoer voor zijn aanstaande bruid mede, en overlaadde haar met liefkoozingen. Thans spande Virginia al hare kracht in, en zeide tot den markies, dat, hoe gaarne zij hare tante ook in alles wilde gehoorzamen, zij niet besluiten kon, het jawoord te geven tot een verbintenis, die geheel streed met haar gevoel en de rust van haar volgend leven. De markies glimlachte en wees haar op de macht harer oud-tante, en de vele verplichtingen, die zij aan haar had.

Virginia nam thans den brief, dien zij aan hare moeder had geschreven, en waarin zij hare hulp inriep om dit huwelijk te beletten; zij verzekerde den markies, dat zij alles zou beproeven, om haar dien brief te doen toekomen; zij toonde hem het medaillon, dat zij van Paul had gekregen en zwoer, bij den naam des Apostels, dat zij hem alleen zou toebehooren en het oogenblik zegenen, waarop zij hare schitterende gevangenis zou mogen verlaten.

„Paul?” riep de markies, toornig. „Wilt gij aan een boer, die koffie plant, uwe hand bieden? Maar dan verliest gij ook het vermogen, dat de barones u wil nalaten!”

„Het zij zoo!” riep Virginia. „Neem uw parelen terug! Voor mij zijn het de zinnebeelden van tranen en leed!”

De barones, die, aan het einde der zaal, dit gesprek had aangehoord, naderde in hevigen toorn. Zij las den brief aan Virginia's moeder en verscheurde dien voor haar oog, zeggende: „Wie is die mijnheer Paul?” Daarop vertrapte zij het medaillon met de voeten, en haar waaier als een schepter zwaaiende, gaf zij een wenk aan een bediende, en werd de zaal in een oogenblik gevuld met rijk getooide gasten, die getuigen zouden zijn van de verloving. Een notaris verscheen, die, gelijk dit in Frankrijk de gewoonte was, het kontrakt der verbintenis zou opmaken, en alles was voor de plechtigheid gereed. Virginia gevoelde, dat zij te zwak was, tegenover zoo vele vermogende lieden. Zij ging op een stoel zitten, en luisterde zwijgend en weenende naar de gelukwensen, die men haar bracht.

Het kontrakt werd voorgelezen, zonder dat Virginia er naar luisterde. De markies teekende met zegevierenden blik het noodlottige papier. Virginia wankelde en liet zich als een slachtoffer geleiden. Werktuigelijk hief zij de pen op... Maar daar wendden zich aller oogen plotseling naar het einde der zaal. Een dame, in rouwgewaad, verscheen aan den ingang, strekte de hand uit, en riep met bewogen stem: „Teeken niet, Virginia!”

„Moeder!... dierbare Moeder!” riep Virginia uit, terwijl zij de pen nederwierp en mevrouw de la Tour in de armen viel.

„De gouvernante!” zeide de barones, en met gebiedende stem vervolgde zij: „Ga van hier!”

„Neen!” sprak de markies. „Het is hare moeder! Alles is voor mij verloren!”

„Ja, hare moeder!” riep mevrouw de la Tour, nader komende, en de pen op de tafel werpende. „Zij komt een einde maken aan de folteringen, hare dochter aangedaan! Ten koste van haar levensgeluk, verlangen wij uwe schatten niet, Tante! Gij kendet mij niet meer, en daarom heb ik in stilte uwe plannen gadeslagen, en ben, den hemel zij dank, niet te laat gekomen, om ze te verijdelen. Ik heb de gevaren der reis getrotseerd, om mijn kind te redden en weer terug te nemen. In rijkdommen ligt het geluk des levens niet alleen, maar wel in de rust der harten, en in ware liefde en trouw!”

„Mevrouw de la Tour!” sprak de barones op trotschen toon, „hoe hebt ge het gewaagd, dezen drempel te betreden? Maar, 't is waar: gij zijt tot het burgerlijke leven afgedaald, en zult er uwe dochter ook weer in terugvoeren. Wij voegen niet bij elkaar!... Vertrek!... Tusschen ons is alle gemeenschap voortaan verbroken!”

„De hemel zij gedankt!” juichte Virginia. „Nu gaan wij weer naar Isle de France, Moeder!... naar de onzen!... naar Paul en Margaretha!”

„Naar uwe boeren en negers!” spotte de markies, „Dáár is uw plaats; hier niet!”

Weinige oogenblikken daarna had mevrouw de la Tour, met Virginia, het hôtél harer trotsche tante verlaten.

De dagen en maanden, die sedert het vertrek van mevrouw de la Tour waren voorbijgegaan, schenen voor Paul en de andere huisgenooten geen einde te zullen nemen. Geslingerd tusschen hoop en vrees, dwaalde hij dagelijks naar de rots des afscheids, en staarde naar den Oceaan en de schepen, die af en aan kwamen.

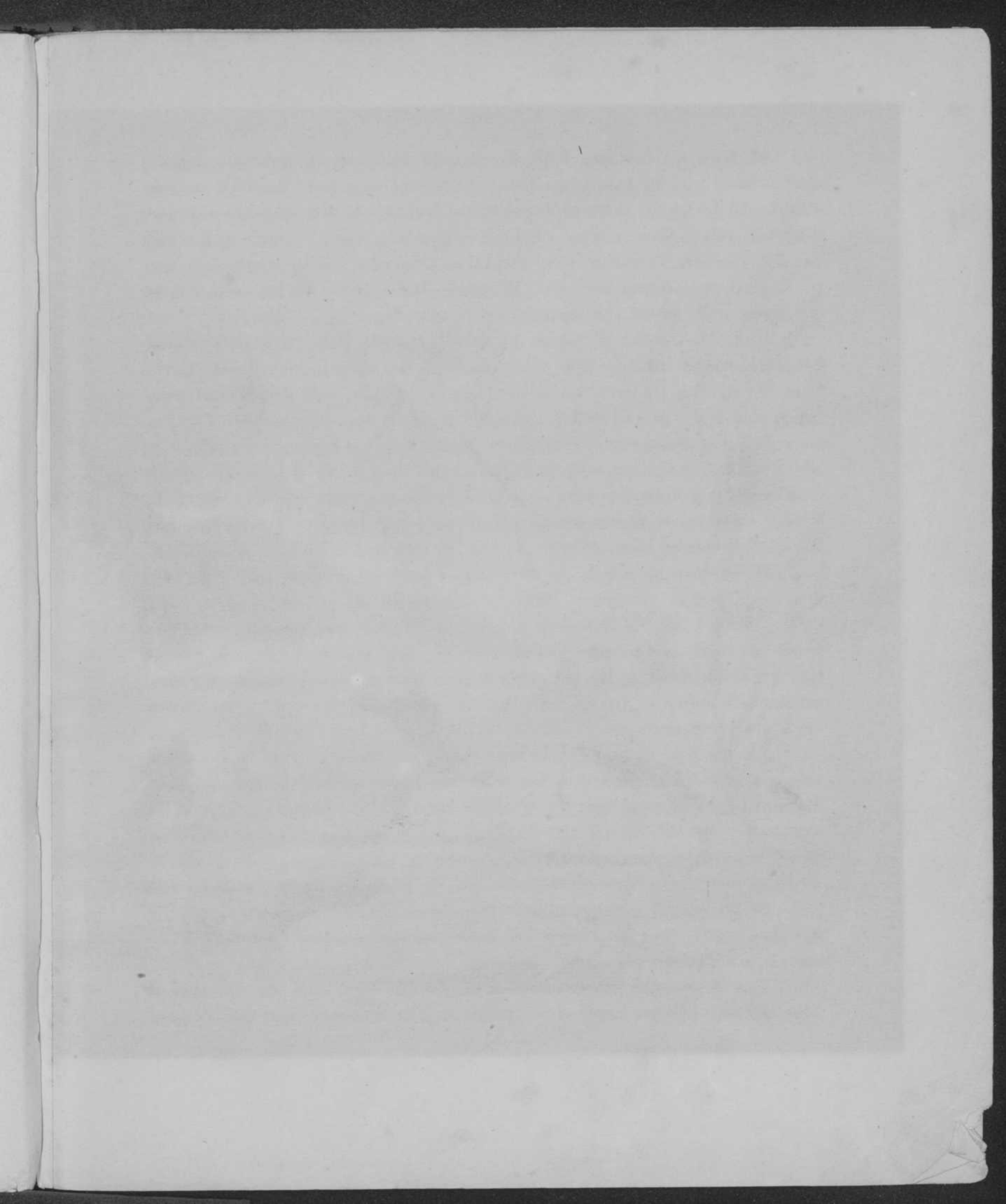
Ofschoon het hart van Paul van vreugde klopte bij de gedachte, Virginia weer te zien, was hij toch bevreesd voor een dreigend gevaar; want het was juist de tijd, dat er hevige stormen woedden, en zoo de reis door moeder en dochter thans was ondernomen, zou het schip met zware zeeën hebben te kampen. Eindelijk kwam het bericht, dat een schip uit Frankrijk naderde, en mevrouw de la Tour en Virginia zich daarop bevonden. De avond daalde reeds; de zee stond hol, en met toenemend geweld klotsten de golven tegen elkander.

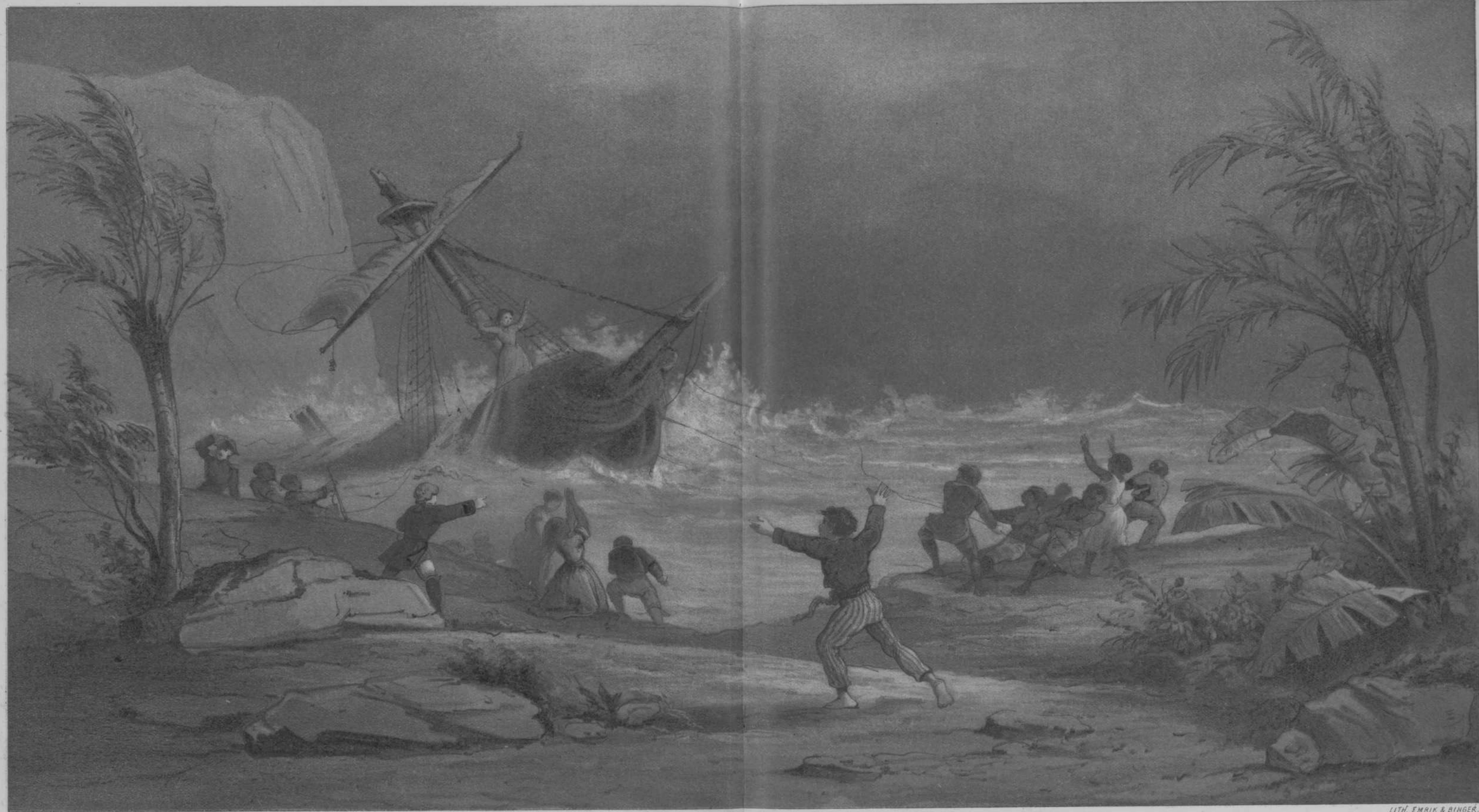
Paul, Margaretha, Domingo en Maria, de oude slavin, en andere eilandbewoners snelden naar de kust. De maan rees ten hemel, met droeve zwarte kringen omgeven. De lucht was duister, en bij het helle licht der bliksemstralen zag men de lage, zwarte wolken, die zich boven de zee samenpakten. Tusschen het ratelen van den donder, hoorde men het knallen van kanonschoten. Het werd allen duidelijk: er was een schip in gevaar en het dreigde te stranden. De gouverneur, eenige soldaten, en bijna de geheele bevolking, snelden naar de kust. Er werden vuren op de rotsen ontstoken, om het schip een sein te geven, waarheen het trachten moest koers te richten.

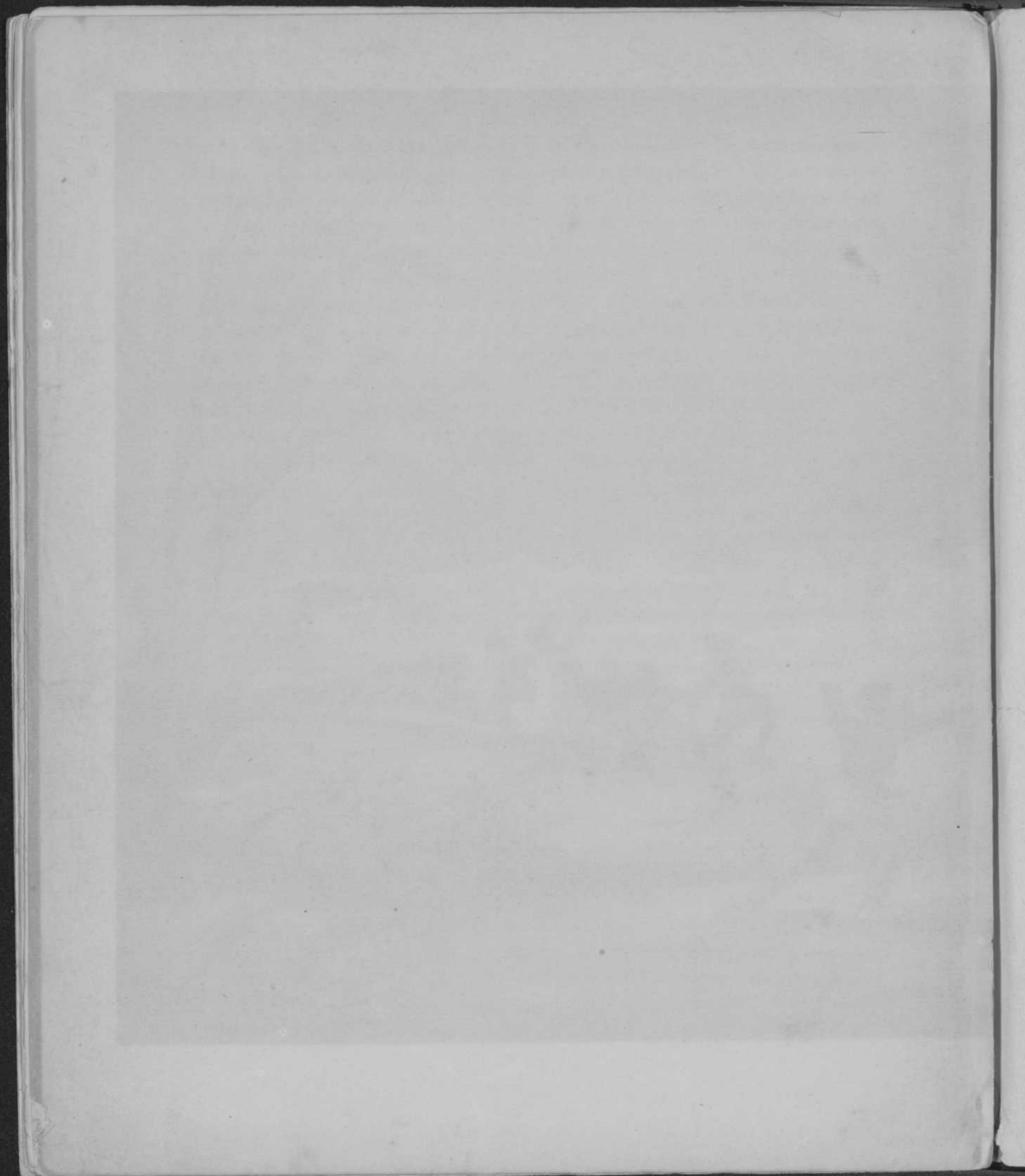
De gouverneur liet de soldaten aan de kust in het gelid treden en beval hun, gelijktijdig de geweren afteschieten, ten teeken, dat er hulp nabij was. Men scheen dit op het schip te begrijpen; want men heesch een lantaren in de mast. Eenige zeelieden poogden een boot door de branding heen te sturen, en zóó een lijn aan te brengen, opdat het schip met de kust in verbinding kwame; maar die pogingen waren te vergeefs. De wakkere mannen werden door de golven naar het strand teruggeworpen.

Zóó werd de nacht doorgebracht, en bij het aanbreken van den morgen, brak een vreeselijke orkaan over het eiland los. In den schemer zag men het schip, de Saint Géran, ten speelbal der woedende golven. Het dek stond vol volks. Het vaartuig lag met den steven naar de baren, die uit zee naar het strand rolden, en bij iederen golfslag steeg het voorschip, zoodat de kiel geheel zichtbaar werd, en verdween het achterschip tot boven den spiegel. In dezen toestand, door wind en golf naar het strand geworpen, was het onmogelijk zee te kiezen, of het op strand te zetten, door het kappen der masten, daar het door banken en blinde klippen van de kust gescheiden was.

Paul drong zich met moeite door de menigte heen. Zijn oog, dat door de hoop bezielde, scherper zag dan eenig ander, meende Virginia en hare moeder op het

schip te ontdekken. „Een boot naar zee!” riep hij, „of ik begeef mij alleen te water! Naar het schip!”... De gouverneur stemde toe, en door Domingo en andere kloeke mannen bevracht, kliefde de boot de baren, die als heuvels rezen rondom het ranke vaartuig. Nu eens ten hemel verheven, dan weder in de diepte verzonken, worstelde men tegen de woedende golven, om den angstvollen Paul zijn doel te doen bereiken: de redding van het dierbaarste, dat hij op aarde bezat.

Onmogelijk was het, met de boot het schip te naderen, en dus werd vandaar met veel moeite een sloep in zee gelaten, waarin eenige mannen en mevrouw de la Tour afdaalden. Op het oogenblik, dat ook Virginia daarin wilde springen, sloeg een stortzee de boot van het schip af, en bleven Virginia en de overige bemanning op het ontredderde vaartuig achter. Te vergeefs poogde men Paul te weerhouden. Virginia strekte de armen naar hem uit. „Laat mij,” gilte hij, „haar redden, of met haar sterven!”... Hij sloeg zich een touw om het lijf, dat de mannen in de boot vasthielden, sprong in zee, en trachtte de Saint Géran te bereiken, nu eens zwemmende, dan over de blinde klippen en banken springende. Vaak bezielde hem de hoop, dat hij aan boord zou komen; want in de holle zee was het schip soms geheel droog, zoodat men het droogvoets had kunnen bereiken; maar dan keerde het water weer met zooveel woede terug, dat het er hemelhoog overheen vloog, den steven geheel ophief en Paul, bebloed en gekneusd, naar het strand terugwierp.

Te midden dier vreeselijke worsteling, hadden de beide booten elkaar bereikt, en gelukte het eenigen der schipbreukelingen, waaronder mevrouw de la Tour, den vasten wal te bereiken. De radelooze moeder riep handenwringend om hulp voor hare dochter. Paul keerde met nieuwen moed naar het schip, dat de zee intusschen door 't aanhoudend klotsen uit elkander sloeg. Nu was er geen redding meer mogelijk. Het scheepsvolk wierp zich wanhopig in zee, zich aan planken en scheepstuig vastklemmende. Alleen Virginia vertoonde zich nog op den spiegel van het wrak, de armen naar Paul uitstreckende, die steeds kampte met de golven en den dood... „Paul!” riep zij op smartelijken toon, te midden van het loeien des storms. Nog ééne poging, en hij bereikte het schip; maar een berg van water rolde er overheen en bedolf het in zijn kille golven. Het vaartuig sloeg geheel uit elkaar, en Virginia, die een hemelsch wezen geleek, te midden van dit vreeselijk natuurtooneel, werd door de onstuimige baren verzwolgen.

Met een laatste inspanning zijner krachten worstelde Paul door die baren, waarin hij zijn geliefde Virginia zag wegzinken. Het gelukte hem haar te omvatten en, geholpen door den golfslag en het touw, dat hem aan den oever verbond, het dierbare meisje aan een anders wissen dood te ontrukken. Hoewel bewusteloos, bracht hij haar behouden aan het strand, en met een zegevierenden blik sloot hij haar in de armen harer dierbare moeder.

Zooveel opoffering, moed en trouw werden beloond. De liefde, die hen standvastig deed zijn tot in den dood, vereende hen voor het leven, en toen Paul en Virginia later nederzaten onder de banaanboomen, die getuigen waren hunner jeugd en kindervreugde, was het alsof de Godin der Liefde, die hen verbond, hun van haren troon toeriep:

In liefde en trouw alleen is ons geluk te vinden;

Geen goud of adelglans schenkt slechts genot op aard!

De reine liefdeband, die harten saam mag binden,

Tart elken tegenspoed en zij ons 't meeste waard.

Wie niet naar schijn glans jaagt, maar in 't eenvoudig leven

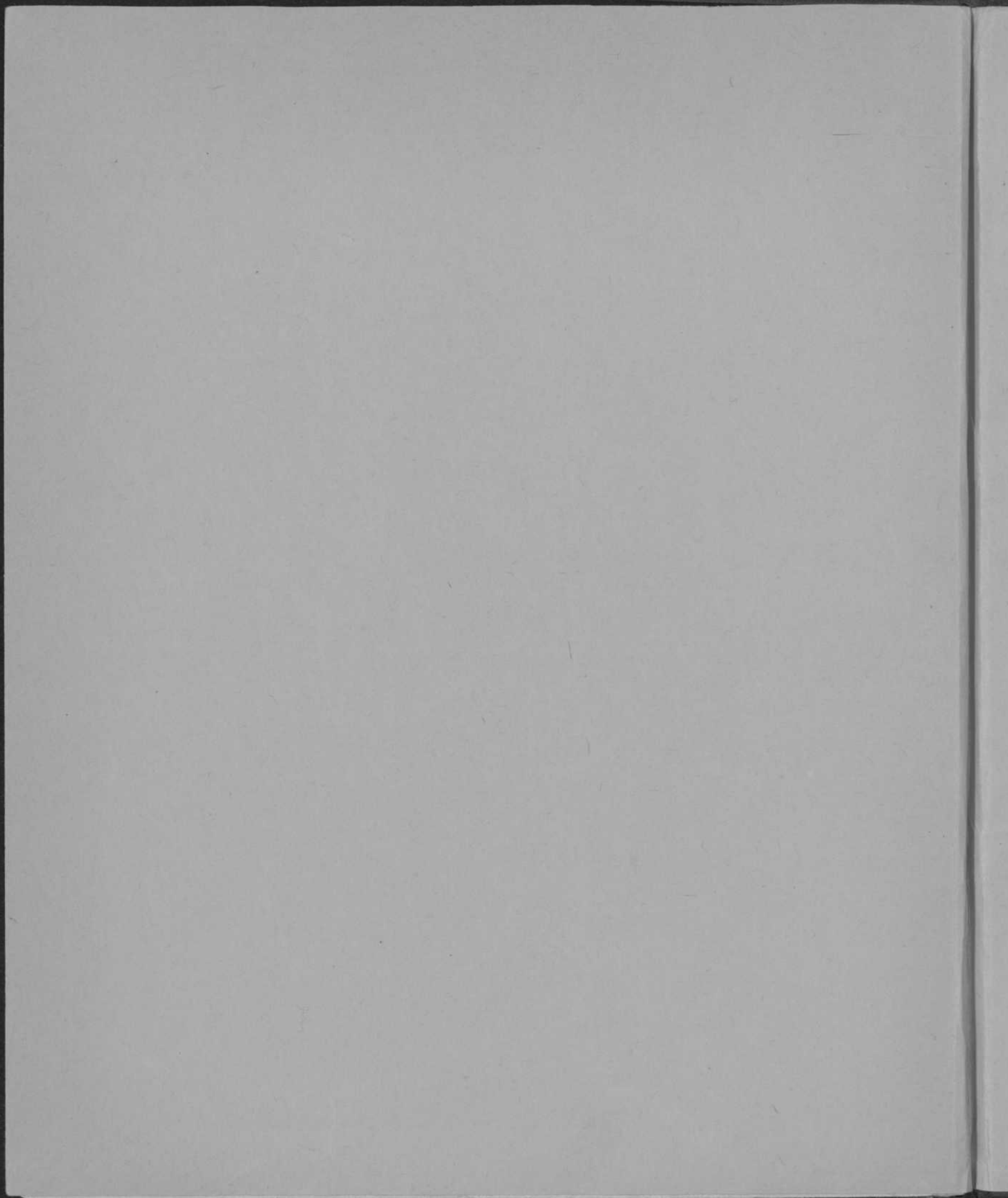
Zijn heil zoekt, vindt den vrede, ... en zielsvreugd volgt hem na;

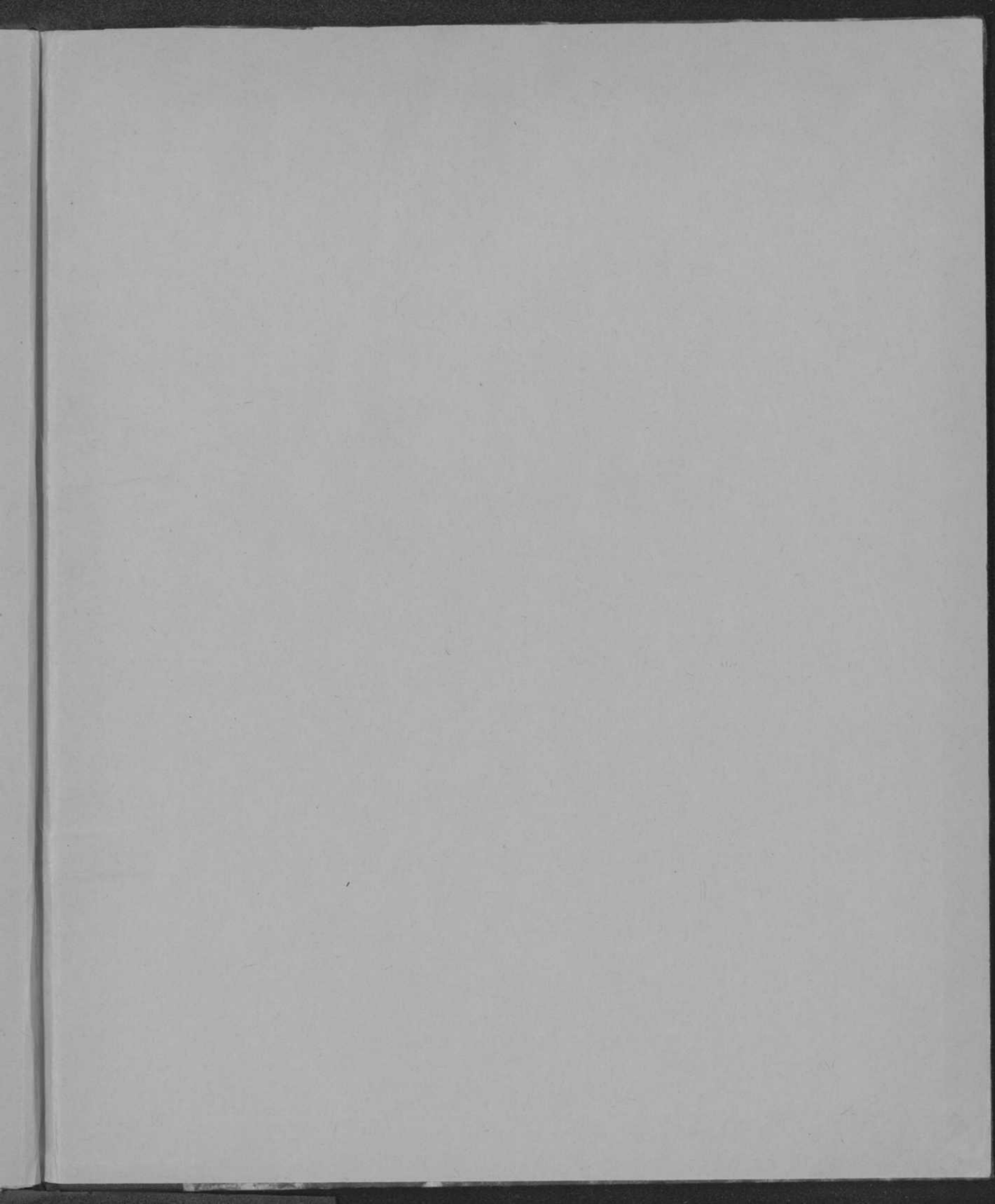
Zóó blijven ons die twee als engelen steeds omzweven...

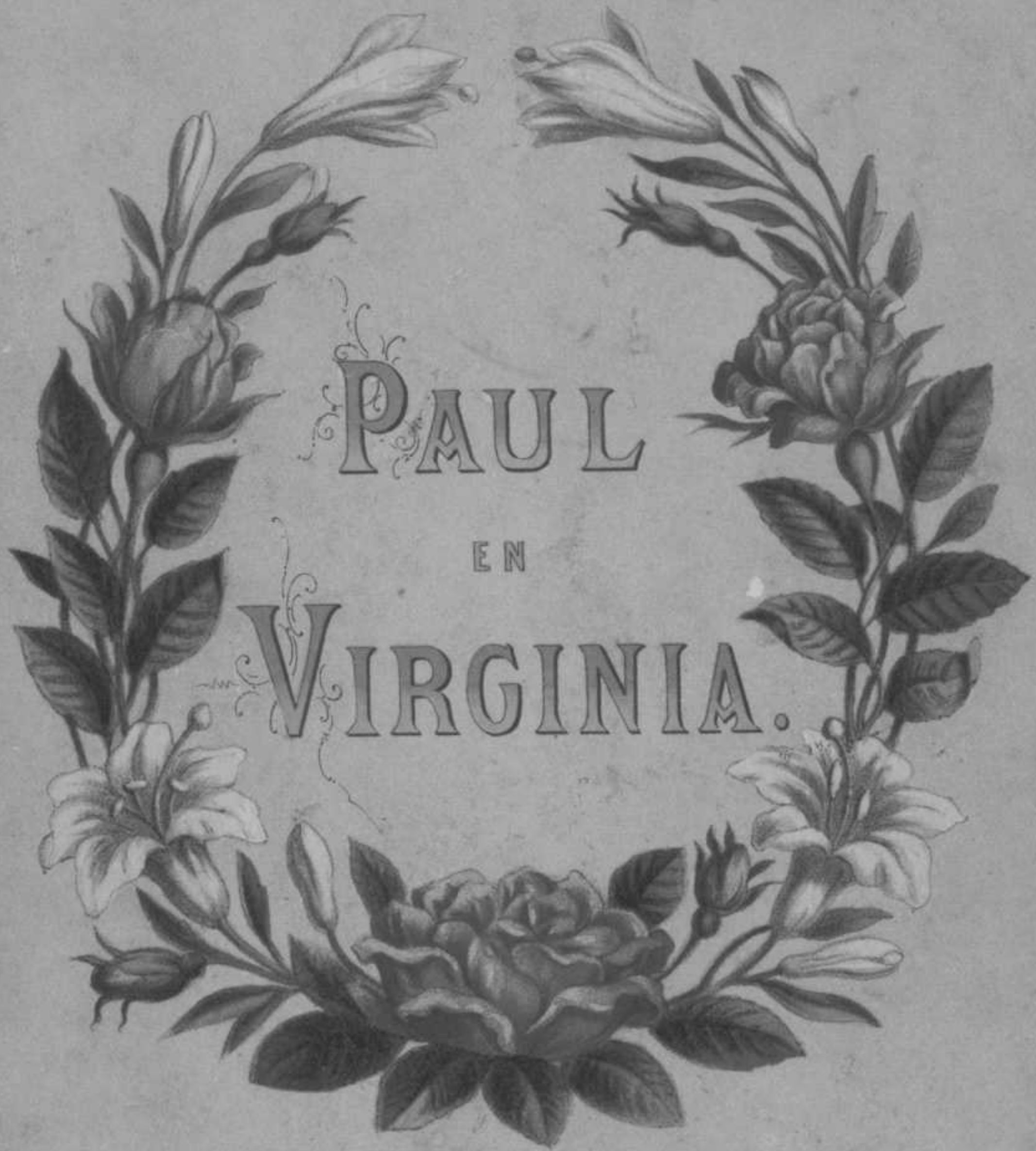
Dit leert u 't lot van PAUL en van VIRGINIA!

5
F
7
5
3
4
6

5
6
1